

Neufeld Robert versei

Szemeid

Nézz most felém Szívem a távoból,
emeld rám szemeid tükrét, e két fénylő csillagot,
azt amely a minap még az égen csillogott
s mára a földre szállt és kéklő, égi szóval
hozzám beszél, jutalmat ad nekem azért,
mert teljes szívemből oly nagyon szeretlek.

Fürdök boldogan, szemeid fényárja ringat,
s mint mélyvizü tó ölel most engem át,
e kéklő tónak vizében merülök alá,
szállok le mosollyal, álmodón a mélybe,
le, szép lelkednek szerelmes mélyére.

Onnan majd csillagszemedbe nézek hosszasan,
elmondom nékik szívemnek titkait,
s azt, hogy mi okból nézem őket szerelmesen,
hogy mi az, mi nélkül tán élni sem érdemes,
s ők visszanéznek énrám, könnyektől nedvesen.

Melleid

Amint félön befedtem kezemmel őket,
felébredtek melleidnek alvó dombjai,
a menyekbe szállni véltem, önkívületben,
s csókoztak e szent dombok rózsaszín gombjai.

Szomjas ajkaim közé nyomultak szerelmesen,
és e picinyke gombok kéjesen meredtek,
és kértem az Istent, hogy tegyen csodát ez egyszer,
jöjjön belőled csepp nekem, hisz oly nagyon szeretlek.

Az áhított cseppekről le kellett mondanom
mellednek mézédess tejéről lekéstem,
ám a többi nektárt mit tested felkínált,
az egyszer ittam, de még ezerszer kérem.

Földi érzés

Késve jöttél és hirtelen.
Nem tudtam mit kezdjek Veled
s mit önmagammal, most,
hogy itt már a délután, most,
hogy a nap már hanyatlik,
s még nem tudom mit zárhat magába
egy táncörvény mélyében rejtőző titok.

Késve jött mosolyod,
késve szikrázó jókedved, édes,
késve tested hozzámsimulása,
késve hajadnak színe, kezéd rózsaillata.

Mit hozhat e titok magával még?
Mi rejlik benne ma és mit árul holnap el?
Kérdések bolygatják most meg napjaim,
küldenek vihart másként oly csendes vizekre.

Felelni nem tudok, mert jósolni bár lehet,
de jobb talán ha mégsem jósolunk,
mert az igazság az, hogy semmit sem tudunk,
csak annyit, hogy jobb talán az mi lett
mint az mi volt.

Emlék

két hete volt, hogy igent mondtál egy estén,
két hete pont, hogy neked, eszményi lény,
illatos, zsenge testén,
mint szélvihar kelt csendes tavak vizén,
keltettek ujjaim remegve zajló hullámokat.

Egybeforrunk, éhesen szeretünk,
és mindazt mit akkor elfelejtettünk,
rejtőzik még a messzi, mély homályban,
hová minden leszáll, mit halandók olykor elfelejtenek.

Csakhogy én szent perceket nem felejték,
nálam emlék marad végig mind ahány,
és amíg ember él és szeret e kékeszöld földtekén,
én megőrzöm emléked addig te szent leány.

Imre Eszter munkája

Eltettem képedet

A fénykép, honnan mosolyod énekel,
melyen szép vagy mint a kéklő egek,
most helyet talált egy album mélyén,
s körülveszik a többi fénykép-bélyegek.

Gyűjtemény, emlékek otthona minden oldal,
hol kép színe csókolja kép Szinét,
és féltve őrzi elmúlt idők nyomát,
mint szerelmes őrzi szerelmes szívét.

Fel-felütöm talán majd azt az oldalt,
ha sajtó vágyak olykor arra késztenek,
s mosollyal nézem el a bakfis mosolyt,
mint albumában gyűjtő a ritka bélyeget.

Eltettem mindent, mit eltenni érdemes
abból mi volt, s mit vissza nem várhatok,
őrzöm azt úgy, mint az album képedet,
mint műkineset óvnak féltő tárlatok.

S ha elmúlt az idő, ha ősz lett a nyárból,
s az albumot kinyitni már nem érkezem,
huncut szemed dalát majd akkor is látom,
s egy fáradt mosollyal majd Rád emlékezem.